

Ei ärrakaddus, et louna peäle joudis. —
 Pärast louna sõmaaga, kui sant ilm olli,
 et meel ei teinud uuesti oue minna, siis luga-
 ges ta omma rahwale ehk ühhest kaunist
 jutto tamarust monda tullosa õppetust, ehk
 ta juttustas neile ka, mis ta wõdral maal
 olli näinud ja kuulnud, ja sel wiisil ei läi-
 nud nende pühapääw nendele ialgi pit-
 kaks. Agga kui hea ilmoke olli sumwisel
 aial, siis ei kestend Josef pühapääwa
 õhtal mitte toas, waid hulkus ümber om-
 ma põldude ja heinamaade, ja panni täh-
 hele ja piddas arre, mis tullesal nädalal
 tarwis lähkaks tehha, et ta teik kahjo ärra-
 kånaks, ja kaswo sataks.

Kui temma näud selännatsel pühä-
 päwal teik ommad asjad wiisi pärast
 sai sellitand; siis hakkas ta kulla pole-
 minnema. Käies mõtles ta ennese me-
 les: „Küllap ma kulla wäijal mondagi
 „auja

„auja tallomeest leian, kes omma orrast
 „tähhele panneb, ehk muu asjade järrele
 „katsub.“ Agga kui ta kulla liigidalle
 joudis; siis ei leidnud ta innimesse hinge-
 likel, agga kõi monda hoost ja monda
 sigga orrasse peäl. Ehk se kõndiminne
 näud kõi temmale waewa teggi selle ram-
 ma jalla pärast, siis aias ta ommete
 need lojusled orrasse peält ärra, ja sa-
 tis neid kullasse, mõtteides: „Kõi se rah-
 „woke omma tallodes Jummalale sonneli-
 „gutab, ja seülle ehk on lojusled nende me-
 „lest ärraläinud.“ Agga kui ta kullasse
 joudis, ja essimesse ja teise ja kolmanda
 tallo sisse läks, siis ei leidnud ta kuski in-
 nimesse hinge, otsekui olleksid waenlased
 seäl kullas risumas läinud. Sedda pan-
 ni ta algmisses immes, sest ta ei woiind
 ärraawada, kühho need innimesed ol-
 leksid woiind põggeneda: agga peagi tem-
 ma immetelleminne kaddus, kui temma